२०७१ भाद्र १८ बुधबार ०३-०९-२०१४ ओम् शान्ति प्रातः मुरली "बापदादा" मधुबन

"मीठे बच्चे– तिमी जति समय बाबाको यादमा रहन्छौ त्यति समय कमाई नै कमाई छ, यादबाट नै तिमी बाबाको समीप आउँदै जानेछौ ।"

प्रश्नः– जुन बच्चाहरू यादमा रहन सक्दैनन्, उनीहरूलाई कुन कुरामा लाज लाग्छ ?

उत्तरः– आफ्नो चार्ट राख्न उनीहरूलाई लाज लाग्छ । सम्झन्छन्– साँचो लेख्यौं भने बाबाले के भन्नुहोला । तर बच्चाहरूको कल्याण सच्चा-सच्चा चार्ट लेख्नुमा नै छ । चार्ट लेख्नुमा धेरै फायदा छ । बाबा भन्नुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू, यसमा लाज मान्नु हुँदैन ।

ओम् शान्ति । रूहानी बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । तिमी बच्चाहरू १५ मिनेट पहिले आएर यहाँ बाबाको यादमा बस्छौ । अहिले यहाँ अरू कुनै काम त छैन । बाबाको यादमा नै आएर बस्छौ । भक्तिमार्गमा त बाबाको परिचय छैन । यहाँ बाबाको परिचय मिलेको छ । बाबा भन्नुहुन्छ– मलाई याद गर । म त सबै बच्चाहरूको पिता हुँ । बाबालाई याद गर्दा वर्सा त स्वतः याद आउनु पर्छ । सानो बच्चा त हैनौ नि । हामी ५ महिनाको वा २ महिनाको हौं भनेर लेखे तापनि तिम्रा कर्मेन्द्रियहरू त ठूला छन् नि । त्यसैले रूहानी बाबा सम्झाउनुहुन्छ– यहाँ बाबा र वर्साको यादमा बस्नु छ । जान्दछौ– हामी नरबाट नारायण बन्ने पुरुषार्थमा तत्पर छौं वा स्वर्गमा जानको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौं । त्यसैले यो बच्चाहरूले नोट गर्नुपर्छ– मैले यहाँ बस्दा कति समय याद गरेँ ? लेख्नाले बाबाले सम्झनुहुनेछ । यस्तो होइन, बाबालाई थाहा छ– हरेक कति समय यादमा रहन्छन् ? त्यो त हरेकले आफ्नो चार्टबाट सम्झन सक्छन्– बाबाको याद थियो या बुद्धि कतै अरूतर्फ गयो ? यो पनि बुद्धिमा छ– अब बाबा आउनुहुनेछ, यो पनि याद भयो नि । कति समय याद गरेँ, त्यो चार्टमा साँचो लेख्छन् । झुटो लेख्यो भने त अझ सय गुणा पाप चढ्नेछ अझ नोक्सान हुनेछ, त्यसैले साँचो लेख्नु छ । जति याद गर्नेछौ उति विकर्म विनाश हुनेछ । यो पनि जान्दछौ– हामी समीप आउँदै रहन्छौं । आखिरमा जब याद पूरा हुनेछ, हामी बाबाको पासमा पुग्नेछौं । फेरि कसैले त तुरुन्तै नयाँ दुनियाँमा आएर अभिनय गर्नेछन्, कोही त्यहीं नै बसिरहनेछन् । वहाँ कुनै संकल्प आउँदैन । त्यो हो नै मुक्तिधाम, दुःख-सुखबाट न्यारा । सुखधाममा जानको लागि अब तिमीले पुरुषार्थ गर्छौ । जति तिमी याद गर्नेछौ उति विकर्म विनाश हुनेछ । यादको चार्ट राख्नाले ज्ञानको धारणा पनि राम्रो हुन्छ । चार्ट राखेमा त फायदा नै छ । बाबा जान्नुहुन्छ– यादमा न रहनाले चार्ट लेख्नमा लाज लाग्छ । बाबाले के भन्नुहुनेछ, मुरलीमा सुनाइदिनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ– यसमा लाज मान्नुपर्ने कुरा नै के छ र । दिलभित्र हरेकले सम्झन सक्छ– म याद गर्छु वा गर्दिनँ ? कल्याणकारी बाबाले त सम्झाउनुहुन्छ, नोट गऱ्यौ भने कल्याण हुन्छ । बाबा आउनुभन्दा पहिले जति समय बस्छौ त्यसमा यादको चार्ट कति रह्यो ? फरक हेर्नुपर्छ । प्यारो चीजलाई त धेरै याद गरिन्छ । कुमार-कुमारीको विवाह निश्चित भएपछि दिलमा एक-अर्काको याद आउँछ । फेरि विवाह भएपछि पक्का हुन्छ । नदेखिक नै सम्झन्छन् हाम्रो विवाह निश्चित भएको छ । अहिले तिमी बच्चाहरू जान्दछौ– शिवबाबा हाम्रो बेहदका पिता हुनुहुन्छ । देख्न त देखेका छैनौ तर बुद्धिले सम्झन सक्छौ, उहाँ बाबा यदि नाम-रूपले न्यारा हुनुहुन्छ भने फेरि पूजा कसको गर्छौ ? याद किन गर्छौ ? नाम-रूपबाट न्यारा बेअन्त त कुनै कुरा हुँदैन । अवश्य चीजलाई हेरिन्छ अनि वर्णन गरिन्छ । आकाशलाई पनि हेर्छौ नि । बेअन्त भन्न सक्दैनौ । भक्तिमार्गमा भगवान्लाई याद गर्छन्– 'हे भगवान्' । त्यसैले बेअन्त कहाँ भन्न सकिन्छ र । 'हे भगवान्' भन्दाखेरि त तुरुन्तै उहाँको याद आउँछ भने अवश्य कुनै चीज छ । आत्मालाई पनि जान्न सकिन्छ, देख्न सकिदैन ।

सबै आत्माहरूका एकै पिता हुनुहुन्छ, उहाँलाई पनि जान्ने कुरा हो । तिमी बच्चाहरू जान्दछौ– बाबा आएर पढाउनु पनि हुन्छ । पहिले पढाउनुहुन्छ भन्ने कुरा थाहा थिएन । कृष्णको नाम राखिदिएका छन् । कृष्णलाई त यी आँखाद्वारा देख्न सकिन्छ । उनको लागि त बेअन्त, नाम-रूपबाट न्यारा भन्न सकिँदैन । कृष्णले त कहिल्यै भन्ने छैनन्– मलाई याद गर । उनी त सम्मुख छन् । उनलाई बाबा पनि भन्न सकिदैन । माताहरूले त कृष्णलाई बच्चा सम्झेर काखमा राख्छन् । जन्माष्टमीमा सानो कृष्णलाई झुलाउँछन् । के सदा सानै रहन्छन् र !

फेरि रास-विलास पनि गर्छन् । त्यसैले केही ठूला भए फेरि त्यसभन्दा पनि ठूला भए वा के भयो, कहाँ गए, कसैलाई पनि थाहा छैन । सदैव सानै शरीर त हुँदैन होला नि । केही पनि ख्याल गर्दैनन् । यो पूजा आदिको चलन चल्दै आउँछ । ज्ञान त कसैमा छैन । कृष्णले कंसपुरीमा जन्म लिएको देखाउँछन् । अब कंसपुरीको त कुरा नै होइन । कसैको पनि विचार चल्दैन । भक्तहरू त भन्ने गर्छन्– कृष्ण जहाँतहीँ छन् फेरि उनलाई स्नान पनि गराउँछन्, खुवाउँछन् पनि । अब उनले खान त खाँदैनन् । राख्छन् मूर्तिको सामुन्नेमा र आफै खान्छन् । यो पनि भक्तिमार्ग भयो नि । श्रीनाथजीलाई यति भोग लगाउँछन्, उनले त खाँदैनन्, आफै खान्छन् । देवीहरूको पूजामा पनि यस्तो गर्छन् । आफै देवी बनाउँछन्, उनको पूजा आदि गरेर फेरि डुबाइदिन्छन् । गहना आदि उतारेर डुबाइदिन्छन् फेरि वहाँ त धेरै रहन्छन्, जसलाई जे हातमा आउँछ त्यो उठाउँछन् । देवीहरूको नै बढी पूजा हुन्छ । लक्ष्मी र दुर्गा दुवैको मूर्ति बनाउँछन् । बडी मम्मा पनि यहाँ बसेकी छन् जसलाई ब्रह्मपुत्रा पनि भन्छन् । सम्झन्छन्– यस जन्मको र भविष्यको रूपको पूजा गरिरहेका छौं । कति अद्भुत ड्रामा छ । यस्ता-यस्ता कुराहरू शास्त्रमा आउन सक्दैन । यो हो यथार्थ कुरा । तिमी बच्चाहरूलाई अब ज्ञान छ । सम्झन्छौ– सबैभन्दा बढी चित्र आत्माहरूको बनाएका छन् । जब रुद्रयज्ञ रच्छन् भने लाखौं शालिग्राम बनाउँछन् । देवीहरूको कहिल्यै लाखौं चित्र बनाउँदैनन् । उनीहरू त जति पुजारी हुन्छन् उति देवीहरू बनाउँछन् । उनीहरू त एकै समयमा लाखौं शालिग्राम बनाउँछन् । उनीहरूको कुनै निश्चित दिन हुँदैन । कुनै मुहूर्त आदि हुँदैन । जसरी देवीहरूको पूजा निश्चित समयमा हुन्छ । सेठहरूलाई त जब रुद्र या शालिग्राम रच्ने ख्याल आउँछ तब ब्राह्मण बोलाउँछन् । रुद्र भनिन्छ एक बाबालाई फेरि उहाँको साथमा धेरै शालिग्राम बनाउँछन् । यति शालिग्राम बनाऊ भनेर ती सेठहरूले भन्छन् । तिनीहरूको तिथि-तारीख कुनै तोकिएको हुँदैन । यस्तो पनि होइन, शिवजयन्तीमा नै रुद्रपूजा गर्छन् । होइन, विशेष गरेर शुभ दिन बृहस्पति बारलाई नै मान्छन् । दीपावलीमा लक्ष्मीको चित्र थालीमा राखेर उनको पूजा गर्छन् । फेरि राखिदिन्छन् । उनी हुन् महालक्ष्मी, युगल हुन् नि । मनुष्यले यी कुराहरूलाई जान्दैनन् । लक्ष्मीलाई पैसा कहाँबाट मिल्नेछ ? युगल त चाहिन्छ नि । त्यसैले यी लक्ष्मी-नारायण युगल हुन् । नाम फेरि महालक्ष्मी राखिदिएका छन् । देवीहरू कहिले थिए, महालक्ष्मी कहिले आएर गइन् ? यी सबै कुरा कसैले जान्दैनन् । तिमीलाई अब बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ । तिमीहरूमा पनि सबैको एकरस धारणा हुँदैन । बाबा यति सबै कुरा सम्झाएर फेरि पनि भन्नुहुन्छ– शिवबाबा याद छ ? वर्सा याद छ ? यो मूल कुरा हो । भक्तिमार्गमा कति पैसा व्यर्थ खर्च गर्छन् । यहाँ तिम्रो पाई पनि खेर जाँदैन । तिमी सेवा गर्छौ सम्पन्न बन्नको लागि । भक्तिमार्गमा त धेरै पैसा खर्च गर्छन्, विपन्न बन्न पुग्छन् । सबै माटोमा मिल्न पुग्छ । कति फरक छ ! यस समयमा जे पनि गरिन्छ त्यो सबै ईश्वरीय सेवामा शिवबाबालाई दिन्छौं । शिवबाबाले त खानुहुन्न, तिमी खान्छौ । तिमी ब्राह्मण बीचमा ट्रस्टी हौ । ब्रह्मालाई दिँदैनौ । तिमीहरूले शिवबाबालाई दिन्छौ । भन्छन्– बाबा, हजुरको लागि धोती-कमीज ल्याएका छौं । बाबा भन्नुहुन्छ– यिनलाई दियौ भने तिम्रो केही पनि जम्मा हुँदैन । जम्मा त्यही हुन्छ जुन तिमी शिवबाबालाई याद गरेर यिनलाई दिन्छौ । ब्राह्मणहरू शिवबाबाको खजानाबाट नै पालिन्छन्, यो त बुझेका छौ । बाबासँग के पठाऊँ भनेर सोध्नुपर्ने आवश्यकता नै छैन । यिनले त लिँदैनन् । यदि ब्रह्मालाई याद गऱ्यौ भने तिम्रो जम्मा नै हुँदैन । ब्रह्मालाई त लिनु छ शिवबाबाको खजानाबाट । यस्तो भएमा शिवबाबा नै याद आउनेछ । तिम्रो चीज किन लिने ? बी. के. लाई दिनु पनि गलत हो । बाबाले सम्झाउनु भएको छ तिमी कसैको पनि चीज लिएर पहिरिन्छौ भने उसैको याद आइरहनेछ । कुनै हल्का (साधारण) चीज छ भने त्यो अर्कै कुरा । राम्रो चीजले त अझ याद दिलाउँछ– फलानाले यो चीज दिएको हो । उनीहरूको केही पनि जम्मा हुँदैन । त्यसैले घाटा भयो नि । शिवबाबा भन्नुहुन्छ– मलाई याद गर । मलाई कपडा आदिको आवश्यकता छैन । कपडा आदि त बच्चाहरूलाई चाहिन्छ । उनीहरूले शिवबाबाको खजानाबाट लगाउनेछन् । मेरो त आफ्नो शरीर छैन । यी त शिवबाबाको खजानाबाट लिने हकदार हुन् । राजाईको पनि हकदार हुन् । बाबाको घरमा नै बच्चाहरू खान्छन्, पिउँछन् नि । तिमी पनि सेवा गर्छौ, कमाई गर्दै रहन्छौ । जति सेवा धेरै, त्यति धेरै कमाई हुनेछ । खानेछौ, पिउनेछौ शिवबाबाको भण्डाराबाट । उहाँलाई दिएनौ भने जम्मा नै हुनेछैन । शिवबाबालाई नै दिनु पर्ने हुन्छ ।

बाबा, हजुरबाट भविष्य २१ जन्मको लागि पद्मापद्मपति बन्नेछौं । पैसा त खतम हुनेछ त्यसैले समर्थलाई हामी दिन्छौं । बाबा समर्थ हुनुहुन्छ नि । २१ जन्मको लागि उहाँले दिनुहुन्छ । अप्रत्यक्ष (इनडाइरेक्ट) पनि ईश्वरका लागि दिन्छन् नि । अप्रत्यक्षमा यति समर्थ (शक्ति) हुँदैन । अहिले त धेरै शक्ति छ किनकि सम्मुख हुनुहुन्छ । सर्वशक्तिमान् अधिकारी यस समयको लागि हो ।

ईश्वरका लागि केही दान-पुण्य गर्छन् भने अल्पकालको लागि केही मिल्छ । यहाँ त बाबा तिमीलाई सम्झाउनुहुन्छ– म सम्मुख छु । म नै दिनेवाला हुँ । यिनले पनि शिवबाबालाई सबै कुरा दिएर सारा विश्वको बादशाही लिए नि । यो पनि जान्दछौ– यी व्यक्तको नै अव्यक्त रूपमा साक्षात्कार हुन्छ । यिनमा शिवबाबा आएर बच्चाहरूसँग कुरा गर्नुहुन्छ । कहिले पनि यो ख्याल गर्नु हुँदैन– हामीले मनुष्यबाट लिऔं । भन, शिवबाबाको भण्डारामा पठाउनुहोला, यिनलाई दिनाले त केही पनि मिल्नेछैन, उल्टै घाटा पर्नेछ । गरिब जो छन्, बढीमा ३-४ रूपैयाँको चीज तिमीलाई दिनेछन् । यो भन्दा त शिवबाबाको भण्डारामा राख्नाले पद्म हुनेछ । आफूलाई घाटा कहाँ पार्नु छ र । पूजा विशेष गरेर देवीहरूको नै हुन्छ किनकि तिमी देवीहरू नै ज्ञान दिनको लागि निमित्त बन्छौ । हुन त गोपहरूले पनि सम्झाउँछन् तर धेरैजसो माताहरूले नै ब्राह्मणी बनेर बाटो बताउँछन् । त्यसैले देवीहरूको नाम धेरै छ । देवीहरूको धेरै पूजा हुन्छ । यो पनि तिमी बच्चाहरू सम्झन्छौ– आधाकल्प हामी पूज्य थियौं । पहिले हुन्छन् सम्पूर्ण पूज्य, फेरि आधा पूज्य किनकि दुई कला कम हुन्छ । रामको वंशावली त्रेतामा हुन्छ । उनीहरू त लाखौं वर्षको कुरा भनिदिन्छन्, त्यसैले त्यसको कुनै हिसाब नै हुन सक्दैन । भक्तहरूको बुद्धि र तिम्रो बुद्धिमा कति रात-दिनको फरक छ ! तिमी हौ ईश्वरीय बुद्धि, उनीहरू हुन् रावणको बुद्धि । तिम्रो बुद्धिमा छ यो सारा चक्र नै ५ हजार वर्षको हो, जुन घुमिरहन्छ । जो रातमा छन् उनले भन्छन् लाखौं वर्ष, जो दिनमा छन् उनले भन्छन् ५ हजार वर्ष । आधाकल्प भक्तिमार्गमा तिमीले असत्य कुराहरू सुनेका छौ । सत्ययुगमा यी कुराहरू हुँदै हुँदैनन् । वहाँ त वर्सा मिल्छ । अब तिमीलाई डाइरेक्ट मत मिल्छ । श्रीमद् भगवद् गीता हो नि । अरू कुनै शास्त्रमा श्रीमद् नाम छैन । हरेक ५ हजार वर्षपछि यो पुरुषोत्तम संगमयुग, गीताको युग आउँछ । लाखौं वर्षको कुरा त हुन सक्दैन । जब कोही आयो भने संगममा लैजाऊ । बेहदका बाबाले रचयिता अर्थात् आफ्नो र रचनाको सारा परिचय दिनुभएको छ । फेरि पनि भन्नुहुन्छ– ठीक छ, बाबालाई याद गर, अरू कुनै धारण गर्न सक्दैनौ भने आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर । पवित्र त बन्नु नै छ । बाबाबाट वर्सा लिन्छौ, त्यसैले दैवी गुण पनि धारण गर्नु छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

धारणाको लागि मुख्य सारः–

१) २१ जन्मको लागि पद्मको कमाई जमा गर्न डाइरेक्ट ईश्वरीय सेवामा सबै कुरा सफल गर्नु छ । निमित्त बनेर शिवबाबाको नाममा सेवा गर्नु छ ।

२) यादमा जति समय बस्छौ, त्यति समय बुद्धि कहाँ-कहाँ गयो– यो चेक गर्नु छ । आफ्नो सच्चा-सच्चा चार्ट राख्नु छ । नरबाट नारायण बन्नको लागि बाबा र वर्साको यादमा रहनु छ ।

बरदानः– दाताको देनलाई स्मृतिमा राखेर सर्व लगावहरूबाट मुक्त रहनेवाला आकर्षणमुक्त भव

कति बच्चाहरूले भन्ने गर्छन्– ऊसँग मेरो केही लगाव छैन, तर उसको यो गुण धेरै राम्रो लाग्छ या उसमा सेवाको विशेषता धेरै छ । कुनै व्यक्ति वा वैभवतर्फ घरी-घरी संकल्प जानु पनि आकर्षण हो । कसैको विशेषतालाई देख्दा, गुण वा सेवालाई देख्दा दातालाई बिर्सिनु हुँदैन । यो दाताको देन हो– यस स्मृतिले लगावबाट मुक्त, आकर्षणमुक्त बनाइदिन्छ, कसैसँग पनि प्रभावित हुनेछैनौ ।

स्लोगनः– यस्तो रूहानी समाजसेवी बन जुन भड्किइरहेका आत्मालाई ठेगाना देऊ, भगवान्सँग मिलाई देऊ ।